

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΥΠΟ

1846

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

“ Ημεῖς γὰρ οὐ μῦθαι τοῖς ἔλασι ἀφιάνουσαι· Μέλισσαι δὲ, τοῦ
τῶν μευσῶν λειμῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι. ” (Εὐστάθιος)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1846.

ΑΡΙΘ. 20.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Πολυμερῆ.

1846.

THE UNIVERSITY OF

1911

LIBRARY

STANFORD UNIVERSITY

1911

LIBRARY

STANFORD UNIVERSITY

THE UNIVERSITY OF

STANFORD UNIVERSITY

1911

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 20.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Την 14 του λήξαντος μηνός Ιουλίου το ακληρόν του θανάτου δρέπανον ἀγέρσεν ἀπὸ τὸ μέσον ἡμῶν τὴν Κ. Ἀργέταν Α. Σκουλούδη, σύζυγον τοῦ Κ. Δημητρίου Ν. Ταμβάκου, περὶ τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της, τῆς ὁποίας τὰ ἔξοχα ἠθικὰ προτερήματα ἄφησαν ἀπαρηγόρητον λύπην εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς τοὺς μεμονωμένους γονεῖς της.

Ἄν κατὰ χρέος πρέπει νὰ ἐκθειάζη τις τὴν Ἄρετήν, νομίζομεν ὅτι ὁ ἄωρος θάνατος τῆς χρηστοθησεστάτης ταύτης Νέας, εἶναι μία ἐκ τῶν σπανίων περιστάσεων, ἧτις μᾶς προκαλεῖ εἰς τὸ νὰ ἐκπληρώσωμεν τοιοῦτον καθήκον.

Ἀνατραφεῖσα, ὡς μόνον τέκνον, ὑπὸ αὐστηροῦς γονεῖς, ἐμβῆκεν εἰς τὸ κοινωνικὸν στάδιον ἐστολισμένη μὲ ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς μίαν, καλῶς ἀνατετραμμένην κόρην διὰ τὴν φυλάττη καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τὴν γυναικείαν αὐτῆς ἀξιοπρέπειαν, ἧτις εἶναι τὸ πρῶτιστον καὶ ἀναγκαιότατον μᾶθημα τοῦ γυναικείου Γένους.

Ἐξ ἔτη ἔζησεν εἰς Τεργέστην· ἀλλ' ὁμως, δὲν ἠδυνήθη ἢ Ἰταλικῇ ἀδυναμίᾳ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν στολιζούσαν τὰς Ἑλληνίδας γυναικᾶς φυσικὴν σοφρότητα. Δύο ἔτη διέτριψεν, ὡς ὑπότροφος, εἰς ἐκπαιδευτικόν τι ἐν Παρισηίοις Κατάστημα· πλὴν, οὐδ' ἡ παρισιανὴ τῶν γυναικῶν ματαιοφροσύνη ἠδυνήθη νὰ μεταβάλλῃ τὸ αὐστηρὸν ἠθὸς της. Ἡ δὲ ἐν Λονδίῳ δεκατεσσάρων ἐτῶν ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν ζωὴ, ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν της τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην διαγωγήν, ἧτις τὴν ὕψωσεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας. Ζήσασα, τελευταῖον, τρία

περίπου ἔτη εἰς τὴν πόλιν μας, ἐφιλοτιμᾶτο καθ' ὅλον τὸν διάστημα τοῦτο νὰ ἀναδεικνύῃ μᾶλλον τὴν σεμνότητα καὶ τὴν φρόνησιν αὐτῆς, διὰ τῶν ὁποίων ἐφείλκυεν ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἐρλουπόλεως ἐν γένει. Αἱ ἔξοχα, οἱ περίπατοι καὶ αἱ συναναστροφαὶ τῆς Σύρου, θέλουσι διαφυλάττη διὰ παντὸς τὴν ὡραίαν εἰκόνα μιᾶς σπανίου ἀπλότητος καὶ εὐγενείας, τὰ ὁποία πάντοτε τὴν διέκρινον.

Ἐνῶ δὲ ὑπαγορευόμεθα ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν καθήκον νὰ διαγρίψωμεν τὰ ἠθικὰ προτερήματα μιᾶς ἀποβιώσσης γυναικός, δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως νὰ πλησιάσωμεν ποσῶς τὸν ποταπὸν περίβολον τῆς κολυκείας. Ἄρα, δὲν εἶναι ἡ πλουσία θεσις ἧτις κινεῖ τὸν κάλαμόν μας εἰς τὸ ἐγκωμιστικὸν ὕψος τῆς ῥητορείας, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ αὐτῆς· ἡ δὲ ἀρετὴ εἶναι μᾶλλον ἐπαινετέα μεταξὺ τῆς ὑψηλῆς τάξεως τῶν ἀνθρώπων, ὡς σπανιωτέρα καὶ αὐτοπροαίρετος.

Τῶν μὲν ὑποδεστέρων τάξεων οἱ ἄνθρωποι πολλάκις γίνονται ὀπαδοὶ τῆς ἀρετῆς ἕνεκα τῆς ἐνδείας· καὶ διότι εὐρίσκουσιν αὐτὴν κατάλληλον μέσον τοῦ προοδεύειν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὅσοι δὲ ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεγομένων πλουσίων ζῶσι κατὰ τοὺς ὑπαγορευομένους ὑπὸ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς καλῆς συνειδήσεως κανόνας, ἐκεῖνοι εἶναι ἀληθῶς ἐνάρετοι· διότι βραδίζουσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἐκουσίως, γινόμενοι πραγματικὸν παράδειγμα εἰς τὰ πλῆθη τῶν ὑποδεστέρων τῶν, καὶ διαλάμποντες ὡς φαινοὶ ἀστέρες ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων τῆς αὐτῆς θέσεως ἀνθρώπων, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἄλλο ἀντικείμενον ἐρεῦνης, εἰμὴ τὴν ἀσωτείαν καὶ οἷτινες

μετά σπουδῆς μεγάλης εφευρίσκει καθ' ἡμέραν νέας περι-
στάσεις εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι τὴν διαφθορὰν τοῦ πνεύματος,
καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς ψυχῆς των.

Ἡ δὲ Κ. Ἀργέτα, ἐλευθέρᾳ οὗτ' ἀπὸ τοιαύτας ψυχικὰς
ἀδυναμίας, ἐσπούδαζε καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ βίου της
πῶς νὰ μαθήνη ἀκριβῶς τὰ καθήκοντά της, μέχρι τῶν
τελευταίων τῆς ζωῆς της ἡμερῶν, κατ' ἃς προῖδουσα τὸν
θάνατον, ἐκυριεύετο ἀπὸ φόβου καὶ ἀνησυχίας. Ἐγνώρι-
σεν ὅμως, τελευταίῃν, τὸ ἀμετάθετον τῆς τύχης της,
ὅθεν ἤρχισε νὰ καταφεύγῃ εἰς τοὺς καταναυτικὰς θρήνους,
μεταχειριζομένη ζωηρῶς τὴν γλώσσαν, τὴν ὁποίαν οἱ ἀπο-
χαιρετοῦντες ἐν γένει τὴν Γῆν μεταχειρίζονται:— α Θεέ
μου! ἔφθασεν ἄρα ἡ θλιβερὰ ὥρα τοῦ θανάτου μου, ἢ
φάντασμα βλέπω ἔμπροσθέν μου! . . . . Γονεῖς μου!
ποῦ εἶσθε; δικαί δὲν ἀδύρεσθαι μετ' ἐμοῦ εἰς ταύτην
τὴν σκληροτάτην μου περίττασιν; . . . . ὦ Οὐρανοί;
δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνωσι θαύματα εἰς τὰς τελευταίας
ταύτας στιγμὰς μου; . . . Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξα-
λειφθῶσιν ἀπὸ τὸ μέλλον οἱ ὀνεικνοί, ἢ Μεσόγειος καὶ τὰ
μακρυνὰ ἀποστήματα τῆς Γῆς, διὰ νὰ ἐνόσω τὴν φωνήν
μου με ἐκείνην τῶν ἠγαπημένων μου Γονέων, καὶ νὰ
προσφέρω μετ' αὐτῶν τὰς τελευταίας μου εὐχαριστίας
καὶ δοξολογίας εἰς Τὸν ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ μου! . . . .

Ἀλλοίμονον! ὅποιον πικρὸν ποτήριον ἐμελλον ἢ δυτυ-
χῆς νὰ ποτίσω εἰς τοὺς πρώτους μου εὐεργέτας καὶ γεν-
νήτορας! . . . .

ἄλλ' ἐμελλον, ὦ κλέ μου ἄθροωπε, ὅστις με ἐζωο-
γόνεις ἔξι κατὰ συνέλειν ἔτη μετὰ τὰ πλέον ὑψηλὰ
τῆς ἀνθρωπίνου συμπαιδείας αἰσθήματα: ἐμελλον, λέγω,
νὰ γεννήσω τοιαύτην ἀνίκτον πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν
σου! Γεννηθήτω τὸ θέλημα ἘΚΕΙΝΟΥ, ὅστις ἐδημε-
ούργησε καὶ κυβερνᾷ τὰ πάντα! Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπί-
γειος ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἐσηματίσαμεν εἰς ἑαυτοὺς ἀπὸ τὰς
πρώτας στιγμὰς τῆς ἐνώσεώς μας· καὶ τὴν ὁποίαν κανένα
ἐπίγειον ὄν δὲν θέλει δυνηθῆ πώποτε νὰ ἀποφύγῃ.»

« Μάταιε Κόσμε! σὲ ἀποχαιρετῶ διὰ παντός! . . . .
ἐνῶ δὲ ἐλευθερόννομι ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ σου παιχνήδια,
ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸ ἀξιοτάταστον Φύλλον μου,
πρὸς τὸ ὅποιο μόνον ἔχω τὸ δίκαιον νὰ ἀποταναθῶ, ὅτι

ἐκεῖνο ὅπερ πραγματικῶς ἐκέρδιτα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν,
εἶναι ἡ παρηγορία τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ἤδη, ἀποβιώ-
ουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενικῶν θρήνων! καὶ ἐν τῷ
μέσῳ τῆς εὐνοίας τῶν ἀνθρώπων! »

Ο ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΟΙΜΟΣ.

Τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησικοῦ πολέμου, εἰς
τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ἔλαμον εἰς Βολλὴν οἱ Πελοποννήσιοι
εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔχοντες στρατηγὸν τὸν Ἀρχιδάμον, βασι-
λέα τῶν Λακεδαιμονίων· καὶ στρατοπαίδευσαντες διέφθει-
ρον τὴν γῆν. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ἤρχισε πρῶτον ἡ
πανώλης εἰς τὰς Ἀθήνας· ἣτις ἐλέγετο μὲν νὰ ἠκολούθησεν
εἰς πολλὰ μέρη καὶ πρότερον, καὶ περὶ τὴν Ἀθῆνον καὶ
εἰς ἄλλους τόπους πολλούς· καίεις, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἐνθυ-
μεῖτο τοιαύτην νόσον εἰς οὐδὲν μέρος ποτὲ, ὥστε νὰ δι-
φθεῖρη τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων· κατόπιν οὔτε ἰατρὶ
δὲν ἐξαρκοῦσαν τὸ πρῶτον, ἰατρούοντες ἐν πάθος ἄγνω-
στον, ἀλλ' ἀπέθνησκαν αὐτοὶ μᾶλλον, ὅσον ἐπλησίαιζαν πε-
ρισσότερον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς· οὔτε ἄλλη τέχνη ἀνθρώπων.
Ἡύχοντο μὲν ἰκεσίας καὶ δεήσεις εἰς τοὺς ναοὺς, ἐμεταφ
χειρίζοντο δὲ χρησμούς καὶ ἄλλα παρόμοια· ἀλλὰ δὲν
εὐρήκαν οὐδέποθεν οὐδεμίαν βουήθειαν τέλος δε, ἀφρέθησαν
ἀπὸ ὄλου, νικώμενοι ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ.

Λέγουσι δὲ ὅτι ἤρχισε πρῶτον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν ἄνω-
θεν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔπειτα κατέβη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
Αἴγυπτον καὶ Λιβύην, καὶ εἰς τὰς περισσώτερας ἐπαρχίας
τοῦ βοικιέως τῶν Περσῶν. Εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας ἐπέπεσεν
ἐξαφνα· καὶ πρῶτον ἐμίλυσε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ, καὶ λόγος διεδόθη ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἐφαρμάκω-
σαν τὰ φρέατα· ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν ἦταν ἔτι πηγαί· ἔπειτα
ἦλθε καὶ ἐπᾶνω εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπεθνήσκαν τότε πολὺ
περισσότεροι. Ὡς τούτων, ἄς λέγη περὶ αὐτῆς τῆς νόσου
καὶ ἰατρὸς καὶ μὴ ἰατρὸς κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ ἑκάστου, πό-
θεν ἔπαυται νὰ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐν τούτῳ πάθῳ, καὶ ποίας
αἰτίας στοχάζεται ἰκανὰς νὰ προξενήσῃσι τοσαύτην μετα-
βολὴν εἰς τὴν ὑγίαν τῶν ἀνθρώπων· ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ καὶ
ὁ ἴδιος ἐκτυπήθη, καὶ ἄλλοι; ἴδω πολλοὺς νὰ πάσχωσι
τὸ αὐτὸ πάθος, θελω περιγράψω τὰ περιστατικὰ καὶ ὅλα
τὰ συμπτώματα τοῦ νοσήματος· ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ οἱ

μεταγενέστεροι μίαν ιδέαν τῷ παθὸς εἰς προφύλαξιν καὶ πρόνοιαν ὡτωσούν τῆς ὑγείας των, ἂν ποτὲ ἀκολουθήτην καὶ ἄλλοτε τὸ τοιοῦτον κακόν.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὠμολογεῖτο πρὸ πάντων ὑγιεινὸν εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας· καὶ ἀπὸ ἄλλο δὲ τι ἂν προέπαυξεν τις ἐκαταντούσεν ἐξάπαντος εἰς αὐτὸ τὸ νόσμη. Οἱ πλείοτεροι δὲ, χωρὶς οὐδεμίαν αἰτίαν, ὑγιεῖς ὄντες, ἐξαιφνης ἐκυριεύοντο ἀπὸ μίαν ἰσχυρὰν θερμὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀπὸ μίαν κοκκινίαν καὶ φλόγωσιν τῶν ὀφθαλμῶν· τὰ ἐντὸς δὲ, ὁ φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, γινόμενα αιματώδη, ἄφιναν μίαν ἐκπνοὴν βρομερὰν τὰ ὅποια διεδέχετο πταρμός ἐνταυτῷ καὶ βράγχος εἰς τὸν λαιμὸν· καὶ μετ' ὀλίγον κατέβαινον εἰς τὸ στήθος ὁ πόνος, ἀποτελῶν ἰσχυρότατον βῆχα· ἀφου δὲ ἐκυριεῖε τὸν στήθον, ἀνακάτιωνεν αὐτὸν ἰσχυρῶς, προξενῶν πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἔμετου τῆς χυλῆς, ὅσα ποτὲ ὠνόμασαν ἰατροὶ· καὶ τοῦτο ἐγένετο μὲ δυσκολίαν καὶ θλίψιν μεγάλην. Οἱ περισσότεροι, ἐκτὸς τούτων, ἐκυριεύοντο ἀπὸ ξηρὸν λιξίγμα ἀποτελούμενον εἰς σπασμὸν ἰσχυρὸν, οἷτις εἰς τινὰς μὲν εὐθὺς καὶ ἔπαυσεν, εἰς ἄλλους δὲ ἐπεκρατούσε καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ πολὺ. Καὶ ἐξωθεν μὲν τὸ νοσοῦν σῶμα δὲν ἐφαίνετο τόσον θερμὸν οὔτε κίτρινον, ἀλλ' ὀλίγον τι ἐρυθρὸν καὶ μολυβδοειδές, καὶ σκεπασμένον ἀπὸ φουσκαλίδια μικρὰ καὶ πληγὰς· ἔταθεν δὲ τοσοῦτον ἐφλογίζετο, ὥστε οἱ ἀρρώστοι δὲν ὑπέφεραν νὰ φερῶσιν οὔτε τὸ λεπτότατον ἐνδύμα, οὔτε συνδόνιον, οὔτε κἀνὲν ἄλλο τοιοῦτον, θέλοντες νὰ μένωσιν ὁλόγυμοι, καὶ ἐπεθυμοῦσαν μετὰ χαρᾶς νὰ βίβωσιν μέσα εἰς ὕδωρ ψυχρὸν· καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μὴν ἔχοντες ἀνθρώπους νὰ τοὺς φυλάττωσιν, ἐβρίβθησαν εἰς τὰ φρέατα, μὴν ὑποφέροντες μίαν ἀσθεστον δίψαν· καθότι καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον ποτὸν ἦτον ἀνωφελές ἐκ τοῦ ἴσου. Πρὸς τούτοις, ἐθασανίζοντο ἀκατάπαυτα καὶ ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἀϋπνίαν. Τὸ δὲ σῶμα, ἔσον καιρὸν ἡ νόσος ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς, δὲν ἐφθείρετο παντελῶς, ἀλλ' ἐβαστούσε παρ' ἐλπίδα εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀγῶνα· ὥστε ἡ ἀπέθνησκαν οἱ περισσότεροι τὴν ἐνάτην καὶ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν φλόγωσιν, ἔχοντες ἔτι ὀλίγην δύναμιν ἢ, ἂν τότε διεσώζοντο, ἀπέθνησκαν τούτων οἱ περισσότεροι μετὰ ταῦτα ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ἀφου κατέβαινε τὸ πάθος εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ κατεσπάραττεν αὐτὴν μὲ μίαν ἑλλασσιν ἰσχυρὰν, ἡ ὅποια ἐπροξενούσε μεγάλην τινὰ διάρροϊαν· κα-

θότι τὸ πάθος, τὸ ἀρχόμενον πρῶτον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, διήχετο διὰ παντὸς τοῦ σώματος, ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω. Καὶ, ἂν ἐπέρνα δὲ τις σώος τοὺς μεγίστους κινδύνους, ἡ νόσος ἐδείχεν ἐπιπλέον τὸ κακόηθες τῆς φύσεώς της, πιάνουσα τὰς ἄκρας τοῦ σώματος, καθίτι ἐκυριεῖε καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν, καὶ χερῶν, καὶ πολλοὶ, στερούμενοι αὐτὰ τὰ μέλη, διέφευγαν τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς· τινὲς δὲ ἐτυρλώθησαν· ἄλλοι δὲ, εὐθὺς ἀναλαθόντες, ἔπεταν εἰς μίαν λήθην ὄλων τῶν προγενωσμένων πραγμάτων, καὶ δὲν ἐγνώριζαν οὔτε ἐαυτοὺς οὔτε τοὺς φίλους των.

Ὅτι δὲ ἡ νόσος αὕτη, ἡ δεινότερα παρὰ νὰ τὴν περιγράψῃ λόγος ἢ νὰ τὴν ὑποφέρῃ φυσικὴ ἀνθρωπίνη, ἦτο πάθος διάφορον ἀπὸ τῆς ἄλλας συνειθισμένης ἀσθενείας, μὰς ἐπληροφόρησαν μάλιστα τὰ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα τρώγουσι τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων· ἐπειδὴ, ἡ δὲν ἐπλησίον εἰς τὰ ἄταρα σώματα ἐξαρχῆς, ἢ, ἂν ἔτρωγαν, διεφθείροντο, καθὼς ἐσυμπεραίνεται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν αὐτῶν· καθότι οὐδὲν εἶδος τῶν τοιούτων ὄρνέων δὲν ἐφαίνετο πλέον οὔτε εἰς αὐτὰ τὰ πτώματα, οὔτε ἄλλοθί· περὶ περισσότερο δὲ μὰς ἐπληροφόρησαν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο οἱ κύβες, ὅσοι ἦταν συνειθισμένοι νὰ συνδιαίτωνται μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ νόσος λοιπὸν ἦτο τοιαύτη κατὰ τὸ γενικώτερον· ἐπειδὴ ἀφῆκα καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ χαλεπὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια συνέβαιναν εἰς ἕλαστον κατὰ διάφορον τρόπον. Ἄλλη δὲ οὐδεμία ἀπὸ τῆς συνειθισμένης ἀσθενείας δὲν ἠκούετο ἐκεῖνο τὸ ἔτος· μάλιστα δὲ, καὶ ἂν ἀρρώστοσέ τις ἀπὸ ἄλλο τι εἶδος νόσου, ἐκαταντούσε καὶ αὐτὸ εἰς τὸ κοινὸν τοῦτο κακόν. Καὶ ἀπέθνησκαν, ἄλλοι μὲν ἀμελοῦμενοι, ἄλλοι δὲ μεταξὺ εἰς τὰς πλέον μεγάλας περιποιησεις τῶν συγγενῶν καὶ εἰκείων. Καὶ, εἰς συντομίαν, δὲν εὐρέθη οὐδὲν ἰατρικὸν τὸ αὐτὸ, τὸ ὅποϊον νὰ προσφέρῃ τις εἰς τὸν πάσχοντα, καὶ νὰ τὸν ὠφελήσῃ· καθότι ἐκεῖνο, τὸ ὅποϊον ὠφελούσε τὸν ἕνα, τοῦτο ἐβλαπτε τὸν ἄλλον· καὶ οὐδεμία κράσις, οὔτε δυνατὴ οὔτε ἀδύνατος, δὲν ἐφάνη ἀρκετὴ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὸ πάθος, ἀλλ' ἐθερίζοντο ἀπὸ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου ἀδιαφόρως ἐξἴσου καὶ αὐτοὶ οἱ θεραπευόμενοι μὲ τὴν ἀκριβεστέραν δίαιταν. Τὸ δεινότερον δὲ κακόν ἦτον ἡ ἀθυμία, ὅποτε τις ἠσθάνετο τὴν νόσον· ἐπειδὴ, χάνοντες εὐθὺς πᾶσαν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας των,

ἀφίοντο ἀπολύτως χωρὶς νὰ ἀντέχωσιν εἰς τὸ πάθος· καὶ ὅτι μολυνόμενοι παρ' ἀλλήλων διὰ τὴν περιποίησιν, ὡς τὰ πρόβατα, ἀπέθνησκαν ἀλλεπάλληλοι· καὶ τοῦτο ἐπροξενούσε τὴν μεγαλύτεραν φθοράν. Ἐὰν, φοβούμενοι, δὲν ἤθελαν νὰ πλησιάζωσιν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, ἀπέθνησκαν ἔρημοι, καὶ πολλαὶ οἰκίαι ἐξεκληρίσθησαν δι' ἔλλειψιν τι-
νὸς νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀρρώστους· καὶ πάλιν οἱ πλησιάζοντες ἀπέθνησκαν καὶ αὐτοὶ μολυνόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ φιλοτιμούμενοι νὰ δεῖξωσι τινὰ γενναϊότητα· καθότι ἀπὸ αἰσχύνῃ δὲν ἐλυπούντο ἑαυτοὺς, καὶ ἐπλησιάζαν εἰς τοὺς φίλους των, τῶν ὁποίων οἱ οἰκιακοὶ καὶ συγγενεῖς, νικώμενοι τέλος ἀπὸ τὸ μέγα κακόν, δὲν ἠθάνοντο παντελῶς τοὺς κλαυθμούς. Ὅσοι ἀπέφευγαν ὁμῶς τὸν θάνατον, ἐδειχ-
ναν περισσότεραν συμπαθειαν καὶ εἰς τοὺς ἀποθνήσκοντας καὶ εἰς τοὺς ἀσθενούντας· ἐπειδὴ εἶχαν δοκιμάσειν καὶ αὐτοὶ τὴν ἰδίαν ταλαιπωρίαν, καὶ μάλιστα δὲν ἐφοβοῦντο νὰ μολυνθῶσι καὶ ἐκ δευτέρου· καθότι δις δὲν ἐπίανε τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ. Καὶ ἐμακαρίζοντο δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτοὶ προσέτι, διὰ τὴν παροῦσαν περιπόθητον τῆς ὑγείας ἀποκατάστασιν, εἶχαν διὰ τὸ μέλλον μίαν ἐλπίδα κούφην, ὅτι ἄλλη οὐδεμία ἀσθένεια δὲν δύναται πλέον νὰ τοὺς φηίρῃ.

Σιμὰ δὲ εἰς τὴν ταλαιπωρίαν αὐτὴν, συνέθλιψεν αὐτοὺς ἔτι καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν συναθροισθὲν, καὶ μάλιστα τοὺς ὑστερον ἐλθόντας· ἐπειδὴ, διὰ τὴν ἔλλειψιν οἰκῶν κατοικοῦντες εἰς στενοχώρους καλύβας ἐν καιρῷ θέρους, ἐφθειρόντο μ' ἀταξίαν μεγάλην, κείμενοι ὁ εἷς νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ κυλιόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς πηγὰς τῆς πόλεως, ἡμιθανεῖς, ἐκ τῆς δίψης. Καὶ τὰ ἱερά δὲ, εἰς τὰ ὅποια ἐκατοίκουν, ἦσαν πλήρη νεκρῶν ἀποθνήσκόντων ἐκεῖ· καθότι οἱ ἄνθρωποι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνθεξωσιν εἰς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ, ἦλθαν εἰς τοιαύτην ἀπελπισίαν καὶ καταφρόνησιν, ὥστε ἐσήκωσαν τὸ σέβας ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰ θεῖα καὶ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα. Πᾶσα δὲ τάξις καὶ συνήθειαι, ἧτις ἐγένετο πρότερον εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν, ἐταράχθη καὶ κατεπατήθη, καὶ ἔθαπτεν ἕκαστος τὸν νεκρὸν του, ὅπως ἐδύνατο· καὶ πολλοὶ, μὴ ἔχοντες τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ὡς προεξοδεύσαντες αὐτὰ εἰς ἄλλους προσηποθρόντας, κατέφυγαν μετ' ἀναιτιχυντίας εἰς ξένους τάφους· ὅτι, ἄλλοι μὲν ρίπτοντες τὸν νεκρὸν των

ἐπάνω εἰς ξένην πυρὰν, πρὶν νὰ τῆι μεταχειριθῇ ὁ ἑτοιμάσας αὐτὴν, τὴν ἀναπταν οἱ ἴδιοι· ἄλλοι δὲ, βάλλοντες τὸν ὁποῖον ἔφεραν νεκρὸν ἐπάνωθεν ἄλλου κειομένου, ἀναχωροῦσαν.

Καὶ τότε πρῶτον ἐξέκλειναν οἱ ἄνθρωποι καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀνομήματα διὰ τὴν νόσον αὐτὴν· καθότι πᾶς τις ἐδίδετο εὐκλωτότερον εἰς ἐκείνῃ, τὰ ὅποια πρότερον ἐσυστέλλετο νὰ πράξῃ, βλέποντες τὴν ταχέειν μεταβολὴν καὶ τῶν πλουσίων ὅτι ἀπέθνησκαν ἔξαφνα, καὶ τῶν πτωχῶν, οἱ ὅποιοι πρότερον μὲν δὲν εἶχαν οὐδὲν, ἐκληρονομοῦνταν δὲ τοὺς πλουσίους εὐθὺς· ὥστε ἤθελαν ταχέως· νὰ ἠδυναθῆσιν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιουσίας των, κρινόντες ἐξίσου ἐφῆμερα καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ κτήματά των. Καὶ οὐδεὶς δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῇ περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐφκίνοντο πρόξενῃ τιμῆς, ἀμφιβάλλων μήπως ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ νὰ τὴν κερδήσῃ· ἀλλ' ὅ,τι πρᾶγμα ἐγνώριζεν ἕκαστος ὅτι τρέφει τὰς ἡδονάς του, καὶ ὅ,τι ἦτο πανταχόθεν πρὸς τὸ παρὸν ἐπικερδέες εἰς αὐτὸν, τοῦτο ἐστοχάζετο καὶ καλὴν καὶ ὠρέλιμον, χωρὶς νὰ κωλύονται μήτε ἀπὸ τὸν φόβον τῶν θεῶν, μήτε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, μὲ πρόφασιν, τὸ μὲν πρῶτον, ὅτι τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ νὰ σέβωνται τοὺς θεοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀμελῶσιν· ἐπειδὴ σύμπαντες ἄνθρωποι, καὶ εὐλαβεῖς, ὁμοίως ἀπέθνησκαν· τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι οὐδεὶς ἠλπίζε νὰ ζήσῃ μέχρι τῆς κρίσεως, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν παιδείαν τοῦ ἐγκλήματος. Φοβηρωτέρῃ πάτης ἄλλης παιδείας ἐφκίνετο ἢ κρεμαμένη ἐπάνω των καταδίκη, τὴν ὁποίαν πρὶν δοκιμάτωσιν, ἐδικαιολογοῦντο ὅτι πρέπει νὰ χαρῶσιν ὅπως οὖν τὰς ὀλίγας τῆς ζωῆς των ἡμέρας.
— ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, μετὰ ἰρ Ν. ΔΟΥΚΑ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΙΛΟΥΙΟΥ

ΠΕΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελίδα 94. καὶ τέλος αὐτῶν.)

Ὁ Σιλοῦς εἶχε μεταφράσει τὸν Μηνφρέδην το Βυρώνος ὁ δὲ Βυρὼν ζητήσας τὸ χειρόγραφον τῆς Φραγκσκιῆς (ἧτις ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ θέατρον χωρὶς νὰ ἦν

τυπωμένον) τὸ ἔλαβε καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἐπιστρέφων αὐτὸ εἶπε: α Μὴ σᾶ; κακοφνή ἐάν τὴν μετέφρασται, καὶ ὑμεῖς δὲ ἔπρεπε νὰ μεταφράσητε τὸν Μενφρέδην εἰς στοίχου;. Ἄλλ' ὁ Σιλουῖος ἀπήντησεν ὅτι εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν τοῦλάχιστον δὲν δύναται νὰ μεταφρασθῆ χωρὶς νὰ προσθήσῃ τις ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ εἰς τὸ πρῶτότυπον τὸσα ὥστε νὰ μὴν ἀπομείνῃ πλέον τὸ αὐτὸ σύγγραμμα. Κατὰ τὸ 1819. ὁ Λουδοβίκος Βρέμιος ἐξέδωκε τὴν φραγκίσκην ἑμοῦ μετὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Μενφρέδου

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος (1820.) ὁ Πέλλικος ἠθέλησε νὰ τυπώσῃ μίαν ἄλλην τραγωδίαν τὸν ἐκ Μετοίκης Κύφρημιον· ἀλλ' ἐχρειάσθη νὰ υπερπηδήσῃ πολλὰς δυσκολίας εἰς τὴν λογοκρισίαν (censure) ὥστε ἕστερον ἀπὸ πολλὰς βιασάνους ἐσυγχωρήθῃ ἡ τύπωσις του μετὰ συμφωνίαν νὰ μὴ παρευρισθῆ ποτὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἄλλ' ἄλλο ἦτο τὸ μέγα ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπροσπάθη ὁ Σιλουῖός μας νὰ περαιώσῃ εἰς τὸ μετὰ τῶν δύο τελευταίων ἐκδόσεων του διαστήμα, ἔργον τὸ ὁποῖον διὰ τὴν καθεκμάστην αὐξανομένην δουλείαν τῆς Ἰταλίας δὲν εὐρέθη εἰσέτι κριτικὸς ὅστις νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ἐκτιμήσῃ ἐπαξίως. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη ἦτον ἡ ἐκδοσις μιᾶς ἐφημερίδος καλουμένης: α 'Ο Συνδιαλλακτῆρ. Διὰ νὰ σηματούσῃ ὁμως τις ἄρθρον περὶ τούτου κρίσιν δὲν πρέπει νὰ ἀναγνώσῃ τὰ φύλλα μόνον τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὴν εἰσὸς εἰς τὰ κρυφὰ τῆς Ἑταιρείας ἧτις τὴν ἐξέδιδε. Οἱ συνεταῖροι ἅπαντες συνήρουντο τρεῖς τῆς ἐβδομάδος κατ' οἶκον τοῦ Πιέρρου, ὁ δὲ Σιλουῖος ἦτο γραμματεὺς τῆς ἐπιχειρήσεως ἧτις ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ ὤθησεν ἀπ' αὐτὸν καθ' ὑπαγόρευσίν του. Οἱ συνεταῖροι οὗτοι ἐγνώριζον τὴν Κυβέρνησιν ἠδύνατο νὰ τοὺς συγχωρήσῃ νὰ κάμουν ἐκτὸς τῆς πρῆτης ἄλλου περιορισμοῦ εἰς τὴν ἐνέργειαν· ὅθεν ἄλλο ἦτο τὸ ἔργον τοῦ Συνδιαλλακτῆρος ἐντὸς τῆς ἐφημερίδος, καὶ ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἐφημερίδος: ἄλλα ἦσαν τὰ γραφόμενα καὶ ἄλλα τὰ λαλούμενα. Ἡ ἐταιρεία τοῦ Συνδιαλλακτῆρος ἀνέβρεψεν ἢ προητοίμασεν μίαν νέαν γενεάν συγγραφέων, ἢ δὲ ἀναφορὰ ἢ προπαρασκευὴ αὕτη δὲν ἦτο γεγραμμένη, ἀλλ' ὁ κύκλος τὴν ἐσχημάτιζεν. Δὲν εἶναι ὅθεν δυνατόν νὰ τὴν ἐξηγήσῃ τις καθ' ὀλοκληρίαν ἢ μόνον ὅστις ἔζησεν ἐν τῷ κύκλῳ αὐτῷ. Ἐν ἕτερον μέρος ἦτο γεγραμμένον ἐκτὸς τῆς ἐφημερίδος εἰς δύο βιβλία τοῦ ἑμοῦ Βιεντόντου ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον μέρος περὶ μυθιστο-

ρίας διαπραγματεύεται, τὸ δὲ δεύτερον περὶ ὕφους· εἰς ἕν βιβλίον τοῦ Βιεντόντου, εἰς τὰ μετὰ τοῦ θείου του ἀγρυπνίας, καὶ εἰς ἄλλο τοῦ διαστήματος Μενζόνη περὶ ποιητικῆς τῶν δραμάτων προχρηματεύμενον ἀριστοῦργημα ἀπαρχμύλητον.

Πρὸς δε, μολονότι οἱ συνεταῖροι τοῦ Συνδιαλλακτῆρος διετήνοντο ὅτι ἐγνώριζαν τὴν Κυβέρνησιν ἠδύνατο νὰ τοὺς συγχωρήσῃ, ὡσὰκις ἠπατῶντο! Διὰ νὰ γνωρίσῃ δὲ τις κατὰ πόσον ἦταν ἠπατημένοι ἀρκεῖ νὰ συμειώσωμεν ὅτι εἰς ἕνα ὑπάλληλον τοῦ Ἐφετείου, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέταξεν αὐτῆρως νὰ παύσῃ τοῦ νὰ καταχωρῆ ἄρθρα εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐκείνων ἐπὶ ποινῇ ἀποβολῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του. Ἄλλον δὲ ἐπίσημον συγγραφέα προσκαλέσασα πολλάκις ἡ ἀστυνομία τὸν εἶπεν ὅτι ἐάν ἐπὶ τὰ παρουσιαζόμενα εἰς τὴν λογοκρισίαν ἄρθρα του (τὰ ὁποῖα ἀείποτε ἢ ἀπερρίπτοντο ἢ ἐκολοβοῦντο) δὲν ἤλαττεν ὕψος ἤθελε τὸν προσκαλέσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Λουβαρδίαν. Ὁ δὲ ἀνέγκλητος συγγραφεὺς ἀπεκρίνατο: α 'Οποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ ἐγκλημα μου; ὑπάρχει ἀστυνομία ἧτις γινώσκουσα τὴν ἐπιστήμην τοῦ κυβερναῖ. Μόνον, αὕτη καὶ οἱ λογοκριταὶ τῆς γνωρίζουν τὰ ὄρια ἅτινα δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ υπερπηδῶσιν οἱ ἀρθρογράφοι. Οἱ ἀσεβεῖς ἡμεῖς παρουσιάζομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὅ,τι τυφλῶς ἐξέρχεται ἐκ τοῦ καλάμου μας τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ δειλητηριάσῃ τινα, καθότι ὑμεῖς οἱ ἠθικοὶ χειρουργοὶ ἐκκόπτετε καὶ ὅ,τι σᾶς φαίνεται μεμολυσμένον. Ἔμεῖς εἶσθαι τὸ καθαρῆριον τῶν ἄρθρων μας, τὰ ὁποῖα ὅταν ἐξέρχονται ἐντεῖθεν εἰς τὸσοι ἄγγελοι τοῦ παραδείσου. Ἡ γνῶσις αὕτη μὲ βεβαιοῖ ὅταν γράφω ὥστε νὰ μὴ σκοτιζῶ τὴν κεφαλὴν μου ὅταν γράφω τί θὰ ἀφαιρέσετε καὶ τί θὰ ἀφήσητε· θεωρῶ ὅπως δύναμαι τὸ ἀντικείμενόν μου βέβαιος ὢν ὅτι ἂν ὑπάρχῃ τι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σᾶς ἀρέσκῃ ἔχετε ἰκανὴν καλοκίθαριν νὰ τὸ ἐξαφανήσητε.

Μετὰ τὴν ἐλλογον ταύτην διαμαρτυρήσιν αἱ ἀπειλαὶ ἐπαναλαμβάνοντο συχνάκις ἀπέκοπταν δὲ τὸσα καὶ τὸσα ἀπὸ τὰ παρουσιαζόμενα εἰς τὴν λογοκρισίαν ἄρθρα, ὥστε οἱ συγγραφεῖς ἀπαυδάσαντες καὶ μὴ ἔχοντες πλέον μὲ τὴν νὰ πληρώσωσι τὰ φύλλα των παρετήθησαν. Τέλος ὁ συντάκτης συνέταξε Πολιτικὴν καὶ Φιλολογικὴν ἐφημερίδα, ὁ δὲ λογοκριτῆς ἐκολόβωνε σημαντικὰ τὸ πρῶτον.

Καὶ εἰς τὰ θεατρικὰ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ συγγράμματα

του, και εις τούς λόγους και εις τὰς πράξεις του, ὁ Σιλουῖ-
 ὠς φάνεται αἰείποτε κυριευόμενος ἀπὸ τὸ αἰσθητικὴς ἀγχι-
 πης πρὸς τὴν οἰκογένειάν του — πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα
 — και πρὸς τὴν πατρίδα του. Πῶς ἐγεννήθησαν τὰ αἰτήματα
 ταυτα εἰς αὐτὸν, τὸ εἶδομεν ἐρευνηῶντες ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς
 σπόρους οἵτινες ἀναπτυσθέντες μεταξὺ τῶν παιδικῶν ἀθυρ-
 μάτων προείπουμεν ὅτι ἔμελλον νὰ καρπορορήσωσι. Τὰ
 λαμπρὰ δὲ αἰσθήματα ταῦτα ἀξία παντός μεγάλου ἀνδρός
 ἔγειναν ἢ θρησκεία τῆς τε δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς
 του.

« Μίσησον ὄχι μόνον καλὸν ἀλλ' ἀιχακαιοτάτον εἶναι
 » (λέγει ὁ Μικρονκέλλης) νὰ ἀνακρινισθῇ ὁ ἐθνικὸς χαρα-
 » κτῆρ σύμφωνα με τὰς μεταφυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς
 » του. Πιστεύω ὅτι ἡ Ἰταλία θέλει αἰείποτε διατελεῖ δούλη
 » ἐνόσω εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀπομεμαρχμένη, ἐνόσω ἢ φιλοσο-
 » φία τῆς εἶναι ὕλική. Τὴν τύχην ταύτην τὴν ὁποίαν προ-
 » μαντεύω διὰ τὴν Ἰταλίαν, τὴν προμαντεύω καὶ διὰ πᾶν
 » ἄλλο ἔθνος τοῦ κόσμου. Πᾶσα ἄλλη ὁδὸς εἶναι βεβι-
 » ασμένη ἤτις δὲν διαρκεῖ βία δὲ ἄς εἶναι καὶ εἰς χεῖρας
 » καλῶν με σκοπὸν νὰ ἐμφυτεύσωσι τὸ καλὸν, δὲν διαρκ-
 » κεῖ. Ἄς εἶναι καὶ εἰς χεῖρας κακῶν με σκοπὸν ἀντί-
 » στοιχοῦν, δὲν διαρκεῖ. Πῶς δύναται τις, Π. Χ. νὰ ἐπι-
 » θάλῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἄλλην διαίτησιν, ἐνῶ δὲν αἰσ-
 » θάνεται ὅτι τῆς ἐλλείπει δικαίωμα κἀν ἐνεργείας, ἐνῶ
 » δὲν βλάπτεται εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν τῆς, ἐνῶ καὶ αὐτὴν
 » τὴν ἡμερότητα τοῦ ποιμένου τοῦ ὀδηγοῦντος καθελάσταιν
 » τὸ ποιμνιον εἰς τὴν βοσκὴν καὶ ἐπανάγοντος αὐτὸ τὴν
 » ἐσπέραν εἰς τὴν μάνδραν εὐλογεῖ ὡς πατρικὴν στοργὴν
 » καὶ ἐπιμέλειαν. Το πᾶν ἐξήρταται ἀπὸ τὴν διαπασῶνα
 » με τὴν ὁποίαν συμφωνεῖ. Μεχρισοῦ δὲ τὴν διαπασῶνα
 » ταύτην δὲν ἀλλάξῃς, μεχρισοῦ δὲν σχηματίσῃς ἄλλην
 » κοινὴν γνώμην, ἐὰν ζητήσῃς ἀπὸ τὴν Ἀουστρίαν ἄλλο ἢ
 » ὅτι εἶναι εἶναι παραφροσύνη, εἶναι βία καὶ ἐπομένως δὲν
 » διαρκεῖ. »

Ἀλλὰ τὸ εὐγενὲς βῆμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ οὐράνια ὕψη
 ἠδύνατο νὰ διατραναθῇ ἢ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταβολὴ τῆς
 κοινῆς γνώμης ἀπεκλείσθη.

Ἀποφράς ἡμέρα (λέγει ὁ Δι— Λατούρ) διὰ τὴν λαμ-
 » πρὰν τοῦ Μεδιολάνου σχολὴν ἦτον ἐκεῖνη καθ' ἣν κα-
 » ταδικαζομένη νὰ διαλυθῇ, ἔβλεπεν ἕκαστον μέλος αὐτῆς
 » ἐπανερχόμενον εἰς τὰς μονήρεις μελέτας του. Ἐν τῷ

» μέτῳ τασούτω φιλολόγων τοῦ ὁποίου πρὸ αὐτῆν ἔπλα-
 » σεν ἡ ἰουνηθὴ νὰ θεωρήτῃ ἑαυτὴν ὡς νέαν καὶ ἐλευθέραν
 » Ἰταλίαν πλησίον τῆς ἄλλης στερεᾶς καὶ κατακεκτη-
 » μένης. Οἱ πολῖται τῆς ἰδανικῆς ταύτης πατρίδος δὲν
 » ἔλαβον ἀρκετὸν καιρὸν νὰ συλλογισθῶσι περὶ τῶν τοτου-
 » των ματαιωθειῶν ἐλπίδων των. Ἡ ἐπανήττατις τῆς
 » Νεαπόλεως συνεκίχησε τὴν Λομβαρδίαν διακηρύξας τῆς
 » τήχθησαν. Αἱ κατὰ μυστικῶν ἐταιριῶν διακηρύξεις τῆς
 » Ἀουστριακῆς κυβερνήσεως, δὲν ἦσαν ἀπλή διὰ τοὺς
 » ἐτακιστὰς εἰδοποιήσεις, ἀλλ' ἀπειλὴ τῆς ὁποίας τὰ ἀπο-
 » τελέσματα δὲν ἐβράδυναν, νέαι κρατήσεις διατάχθησαν
 » καὶ ἤδη ἐντὸς τῆς τάξεως τοῦ Συνδιαλλακτῆρος. »

Πόσον ἐγκαίρω; ἐτελεύτησαν ὁ ἀγαθὸς Λουδοβίκος Βρέ-
 » μης! ὁπότῃς θλίψις ἔμελλε νὰ ὑπομείνῃ! Ὁ Σιλουῖς
 » εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Ταυρινοίαν νὰ παρηγορήσῃ τὸν ψυχορ-
 » ραγοῦντα φίλον του. Ἐμεινεν ἕνα περίπου μῆνα ὅτι ὁ Λου-
 » δοβίκος ἐφάνη βελτιούμενος. Μία δὲ τῶν ἡμερῶν ὅγε ἡ
 » νόσος ἐδείχθη λαμβάνουσα πραγματικὴν τινὰ βελτίωσιν ὁ
 » Σιλουῖος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Μεδιόλανον Μετ' οὐ πολὺ τὴν
 » 15. Αὐγούστου ὁ Λουδοβίκος ἀπέθινε. Τὴν δευτέραν σеп-
 » τεμβρίου ὁ Σιλουῖος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Παβίαν διὰ τὴν Ἐνε-
 » τίαν, ἐπανέρχεται εἰς τὸ Μεδιόλανον, ὑπάγει κατ' οἶκον
 » τοῦ Μικρονκέλλου ὅπου τὸν πληροφοροῦν ὅτι ὁ Πέτρος Μα-
 » ρονκέλλης συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. « Ὑποτιθεῖς
 » εἰς τὸν κόμητα Κίριον Πέτρον νὰ μεταβῇ εἰς μίαν ἐξουχίαν
 » του νὰ διορθώσῃ οἰκικὰς του τινὰς ὑποθέσεις μετέβη
 » ἀφόβως, καὶ ἀφόβως ἐπανέρχεται εἰς τὸ Μεδιόλανον ὅπου
 » φίλος τις τὸν λέγει κρυφίως, ἢ ἡ ἀστυνομία σὲ ζητεῖ. —
 » Γνωρίζει ποῦ κατοικῶ, ἀπεκρίθη, καὶ ὑπάγω νὰ τὴν περι-
 » μένω. « Ὑπῆγε καὶ πραγματικῶς εἶρε τοὺς κλητῆρας
 » τῆς ἀστυνομίας αὐτὸν περιμένοντας. Χρητὰ, ποιήματα,
 » τραγωδίαι, μυθιστορίαι, ἀλληλογραφίαι ἅπαντα συνελήφ-
 » θησαν με διαταγὴν νὰ τοὺς ἀκολουθήτῃ εἰς τὴν Ἀγίαν
 » Μαργαρίτην, ὅπου ὑπῆγε μὲν ἐλεύθερος ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθε
 » πλέον.

Ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ διήγησις τῶν φυλακῶν τοῦ πολυ-
 » παθοῦς Σιλουῖου Πελλίκου.

Δυσκοῦμαι πολὺ διότι δὲν δύνομαι νὰ σημειώσω τι περὶ
 τοῦ ἀνδρός τούτου ἀξίον αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του
 κατὰ τὸ 1830. ἢ μόνον ὅτι δυσαρεστηθεὶς ἀπὸ τὴν αὐστη-
 » ρὰν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας ἀπεφάσισε καὶ

ἐνεδύθη μοναχικὸν σχῆμα, ἔκτοτε δὲν ἐξεδώκεν ἢ σποράδην ὀλίγους στοιχοῦς ἀναξίους τοῦ πατρὸς τῆς Φραγκίας καὶ τοῦ Εὐρημίου.

Η ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΝ ΧΙΩ ΔΗΜΟΣΙΟΣ

ΣΧΟΛΗ

Ἡ Χίος εἶχε τρεῖς δημοσίους σχολὰς μίαν εἰς ἐκάστην μοῦραν τῆς πόλεως (χώρος.) Περὶ δὲ τὸ 1792. ἀγοράσατες οἱ πλουσιώτεροι διὰ προαιρετικῆς συνδρομῆς οἰκίαν εὐρυχωροτάτην, κήπον καὶ αὐλὴν μεγάλην περιέχουσαν, καὶ μεταικοδομήσαντες μεγαλοπρεπέστατα (διότι μόνον εἰς οἰκοδομὴν βιβλιοθήκης καὶ τῆς πηγῆς ἐδαπανηθησαν 80,000 γροσίων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς) συνέστησαν τὴν τότεν ὀνομαστὴν μετὰ ταῦτα γενομένην δημόσιον Σχολήν. εἰς ταύτην ἐδιδάξαν κατὰ καιροὺς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιστήμας Ἀδαμάντιος ὁ Ῥόσιος, Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, Λωρενθὸς Πρωῖος, ὁ Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος, ὁ μαθηματικώτατος Ἰωάννης Τσελεπῆς καὶ τέλος ὁ σοφὸς Νεόφυτος Βάμβας, ἐκτὸς ἄλλων 14. ὑποδιδασκάλων. Ἐδιδασκόντο προσέτι ἤ,τε Γαλλικὴ καὶ Τουρκικὴ γλῶσση, καὶ ἰχθυογραφία, καὶ ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ ὑπὸ δ.διδασκάλων ἐξεπίτηδες προσκεκλημένων. Ἡ εὐμεθοδία τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ γιγαντιαία πρόδος τῶν μαθητῶν διέσπειραν τότεν φήμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὥστε συνέτρεχον πανταχοῦσι εἰς μαθηταὶ διὰ νὰ φωτισθῶσι. Ἐσχάτω εἶχεν αὐξήσει ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς ἑπτακοσίους, ἐκ τῶν ὑποίων οἱ δεικνύοντες ἦσαν ξενοὶ, οὗτοι δὲ πρὶν καταγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον ἐχρεώστων νὰ δεξωθῶσι ἀποδεικτικὰ βεβαιούντα τὰ χρηστά ἦθη καὶ τὴν εὐτακτον διαγωγὴν των. Κανεῖς οὔτε ἐκ τῶν ξένων οὔτε ἐκ τῶν ἐγχωρίων μαθητῶν δὲν ἐπλήρουν τι, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τοὺς διδασκάλους ἦτο συγχωρημένων νὰ δέχωνται τὸ παρμικρὸν σιῶμα. Τῇ 15. Μ. τοῦ ἦτο συνήθεια νὰ μεταφέρωνται εἰς τὴν ἐσχολήν (εἰς οἰκίαν εὐρύχωρον κειμένην κατὰ τὸ κέντρον τοῦ λεγομένου Κάμπου) τρεῖς ὑποδιδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ εἰς τῶν στοιχείων τῆς Μαθηματικῆς διὰ νὰ διδάσκωσι τὰ τέλεια ἐκείνων, τῶν ὁποίων αἱ οἰκογένειαι νὰ διέτριβον εἰς τὰ ἀγροὺς ἤπια, διέμενον δὲ μέχρι τῆς πρώ-

της τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Αἱ τάξεις τῶν τριῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ τῶν ξένων γλωσσῶν εἶχον δύο μηνῶν ἀναπαύσεις, αἱ δὲ μικραὶ ἐξηκολούθουν ὅλαι ἐκτὸς κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς. Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι δὲν παρέδιδον μαθήματα τὰ σαββάτα, ἐχρεώστων ὁμοίως νὰ ἐξετάζωσι τὰς κλάσεις ὄλων τῶν ὑποδιδασκάλων. Ὁ ἀρχιδιδάσκαλος ἐχρεώσται τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου νὰ ἐξετάζη τοὺς μαθητὰς ὅχι μόνον εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ ἐξοχῇ σχολεῖον καὶ νὰ διατάττει ὅσα ἔκρινεν ὠφέλιμα. Πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας ἐπεριφέροντο τέσσαρες εὐταξίαι εἰς τὰς καμάρας τῶν ὑποδιδασκάλων καὶ ἐτιμῶρον τοὺς ἀτακτοῦντας, ἢ τὸ ἀνήγγελλον μὴ εἰσακούμενοι εἰς τοὺς ἑφόρους, οἵτινες πρῶτον τοὺς συνεβούλευον καὶ, ἂν δὲν διορθῶνοντο, τοὺς ἀπέβαλλον ἐκ τῆς Σχολῆς. Τῇ 7. Ἰαννουαρ. ἤρχιζον αἱ δημόσιαι ἐξετάσεις καὶ διήρκουν δεκαπέντε ἡμέρας παρόντων τῶν Δημογερόντων, τοῦ Ἀρχιερέως, τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῶν ἑφόρων, ἀφ' οὗ πρότερον ἐψάλλε παράκλητην ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ἐξεφώνει λόγον προτρεπτικὸν εἰς τὴν παιδείαν αὐτὸς τε καὶ ὁ ἀρχιδιδάσκαλος. Δύο ἢ τρεῖς τῶν μαθητῶν ἐξεφώνουν γυμνάσματα, εἰς δὲ τοὺς ἀριστεύσαντας ἐμοιράζοντο βραβεῖα, ἐστέλοντο δὲ καὶ οἱ ἀξιώτεροι εἰς τοὺς Παρισίους ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ δημοσίου δαπάνης πρὸς τελειοποίησιν τῶν γνώσεών των, καὶ ἐπιστρέφοντες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διδάσκωσιν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἡ Σχολὴ τῆς Χίου περιεῖχε καὶ ἐργαστήριον χημίας θουμάσιον καὶ καθέδραν χημίας διδασκομένης παρὰ τοῦ Ν. Βάμβα, καὶ λαμπρότατα τυπογραφίας πιστήρια μετακομισθέντα διὰ δαπάνης ἀδράς καὶ φροντίδος τοῦ ἀειμνήστου Κερκῆ ἐκ Παρισίων, ἐπιστατούμενα δὲ παρὰ τοῦ ἐκ Φραγκφόρτου Γερμανοῦ Βαῦροφέρου (Bayrhofer.) Τέσσαρες Ἐπίτροποι καὶ τέσσαρες ἑφοροὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τῆς νήτου διέκοον τὴν Σχολήν καὶ ἐφρόντιζον διὰ πάσαν ἀναγκαίαν αὐτῆς χρῆσιν. Τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς συνήγοντο μέρος μὲν ἐκ τῶν ἀναθημάτων, τὰ ὁποῖα ἀφιέρονον μετὰ θάνατον οἱ εὐκατάστατοι, μέρος δὲ ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς συνδρομῶν τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, καὶ μέρος ἐκ τῆς χρηματικῆς συνδρομῆς τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ Τουρκίας ἐμπορευομένων Χίων οἵτινες ἐπλήρουν δικαίωμα τι συναζόμενον ὑπὸ Ἐπιτρόπων εἰς ἐκάστην πόλιν παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων πρὸς ταῦτον τὸν σκοπὸν ἀναγορευομένων.

Ξυνηθροίζοντο κατ' ἔτος καὶ ἄλλα 10,000 γροσίων, τὰ ὅποια ἐπλήρουν τὸ κοινὸν εἰς βοήθειαν τῆς Σχολῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ συμπόσια τῶν γάμων ἐγίνοντο καθ' ὑπερβολὴν πολυτελεῖαν, καὶ διὰ τὴν πληθὺν τὸν προσκαλουμένων ὑπέφερον ἐλάττωμα βάρους τῆς νόμφης οἱ γονεῖς, ἀπεφοκίσθη, καὶ πρὸς ἐλάττωμα τοῦ βάρους καὶ πρὸς βοήθειαν τῆς Σχολῆς νὰ προσιαλῶνται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου μόνον οἱ στενοὶ συγγενεῖς καὶ οἱ ξένοι φίλοι ὅσοι ἤθελαν κατὰ συγκαίριον παρευρεθῆ εἰς τὴν Χίον, ὃ δὲ πατὴρ τῆς νόμφης νὰ δίδῃ ἢ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῆς προικῆς. Εἶχε δὲ καὶ ὁ ἄρχιερεὺς προσταγὴν νὰ μὴ δίδῃ εἰς κανένα ἄδιον γάμου εἰς τὸν δὲν ἐδίδον ἀποδεικτικὸν βεβαιόνον ὅτι ἐπληρώθη τὸ εἰς τὴν σχολὴν χρεωστούμενον δικαίωμα. Τὰ ἐτήσια ἐξοδα τῆς Σχολῆς συνεποσούντο περὶ τὰς 50,000 γροσίαι, πλὴν πάντοτε ἦσαν ὀλιγώτερα τῶν εἰσοδημάτων, γὰρ εἰς τὴν ἀνάγκαν προθυμίαν καὶ γενναιοσύνην τῶν Χίων, νὰ συντρέχωσι χρηματικῶς ὅσας εἶχε γροσίαι. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν (τῆ 30. Ἰαννουαρ.) ἦτο νόμος τὰ πανηγυρίζεται δημόσιος ἐορτὴ εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, νὰ λειτουργῇ ὁ Ἄρχιερεὺς, καὶ νὰ ἐπισημαίνονται τὰ ὀνόματα τῶν βοηθησάντων τὴν Σχολὴν. Μετὰ ταῦτα ἐκφύττετο ἐπ' ἁμβωνος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἐπὶ τῆς Σχολῆς εἶχον σύστημα νὰ ἄγροκομῶσιν ὅλους τοὺς πρώην ὑπάρχοντας διδασκάλους, ὅταν ἐστεροῦντο τῶν ἀναγκῶν, καὶ νὰ πληρῶνται τοὺς διδασκάλους ἀνά πᾶσαν τριμηνίαν ὅταν δὲ οὗτοι ἐλάμβανον χρεῖαν ὑπερβαίνουσαν τὸν ὀλικὸν τῶν μισθῶν, οἱ ἐπίτροποι καὶ οἱ ἔφοροι τοὺς ἐβοήθουν. Εἶναι ὁμῶς ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι, μὲν ὅλας ταύτας τὰς καλὰς διατάξεις τῆς Σχολῆς, ὀλιγίστων Χίων οἱ παῖδες ἐπαιδεύθησαν καὶ ὅσοι ἐπρόκοπτον, ἢ ἦσαν ξένοι, ἢ, ἐκτὸς ὀλιγίστων, δὲν ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων. Αἰτία δὲ τούτου ἦτο ὅτι οἱ Χῖοι τρέφοντες ζῆλον ἀκατάσχετον πρὸς τὸ ἐμπόριον, μόλις ἔφθανον τὰ τέκνα τῶν εἰς τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν καὶ ἤρχιζον νὰ γεύονται τὴν παιδείαν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, τὰ ἐστελεον κατὰ δυστυχίαν εἰς τὴν Σμύρνην ἢ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀμαθῆ σχεδὸν καὶ ἄπειρα τῆς προγονικῆς γλώσσης!

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΚΟΗΣ.

Ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς εὐρίσκεται κυρίως εἰς ἓν πλάτω-

μα τῶν νεύρων ἐπιτήθειον νὰ δέχεται τὸν τύπον, ὅστις προξενεῖται ἀπὸ τὸν κλονιζόμενον ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἐγγίζει τοῦτο τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον.

Τὸ ὄργανον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου. Ἡ τρύπα τοῦ αὐτίου, τὴν ὁποίαν βλέπομεν, εἶναι στόμιον ἑνὸς αὐλακίου, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται ὑμὴν, ἔστι λέγεται τοῦ τυμπάνου, καὶ σκεπάζεται ἓν λάκκωμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι τρύπα, στόμιον ἑνὸς σωλήνος, ὅστις λέγεται Σάλπιγξ Εὐσταθίου, καὶ τελειώνει εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ στόματος, καὶ διὰ τοῦτο οἱ κωφοὶ ἀνοίγουν τὸ στόμα, διὰ νὰ ἀκούωσι καλλίτερ· διότι ὁ ἀὴρ ἐμβαίνει μὲ τὸν ἦχον ἀπὸ τὸ στόμα εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ αὐτίον. Κοινωνεῖ προστουτοῖς ἡ Σάλπιγξ μὲ τὸ λάκκωμα τῶν βωθῶνων. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἔχωμεν κατάρρουν, καὶ ἐκβάλλωμεν τὴν μύξαν, ἀκούεται εἰς τὸ αὐτίον κάποια κίνησις νεροῦ. Πολλάκις σωρευόμενοι κατ' ὀλίγον οἱ χυμοὶ, οἱ ὅποιοι ἐμβαίνουν ἀπὸ τὴν Σάλπιγγα, προξενούσι τὴν κώφωσιν, ἐμποδίζοντες τὸ ἔμβαταμα τοῦ ἀέρος εἰς τὸ τυμπάνον.

Ὁ ἀὴρ, ἀπὸ ἐμβῆ ἀπὸ τὸ ἐξω αὐλακίον, κινεῖ τὸν ὑμῆνα τοῦ τυμπάνου, καὶ ἡ κίνησις αὕτη μεταδίδεται εἰς τὸν ἀέρα τὸν περιεχόμενον εἰς τὸ λάκκωμα. Μέσα ἀπὸ τὸ λάκκωμα τοῦ τυμπάνου εἶναι λάκκωμα λεγόμενον Λαδυρίθου, ὅστις περιέχει νερόν, εἰς τοῦτον εἶναι ἀπλωμένον τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον. Ἡ κίνησις λοιπὸν τοῦ εἰς τὸ τυμπάνον ἀέρος μεταδίδεται εἰς τὸ νερόν τοῦ Λαδυρίθου, καὶ ἐκείθεν ὁ τύπος γίνεται εἰς τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον.

Τοῦ ἀέρος ἰδίωμα εἶναι νὰ προξενῇ ἦχον. Τὰ ἐλαστικὰ σώματα, ὅταν κρούωνται, μεταβάλλουσι σχῆμα, μὲ κάποιον κλονισμόν τῶν ἰδίων μερῶν, ὡς ἀνατριχίασμα. Ἄν κρούτης ἄδειον γυάλινον ποτήριον, καὶ τὸ ἐγγίξῃ, αἰσθάνεται τὸ ἀνατριχίασμα, τὸ ὁποῖον πάραυτα παύει, ὅταν πιάσῃ καλά τὸ ποτήριον, καὶ ἐμπροδίσῃ τὴν κίνησιν τῶν μερῶν.

Εἰς ὅσον καιρὸν διαρκεῖ τοῦ σώματος ὁ κλονισμὸς, ἡ κίνησις μεταδίδεται μὲ τὸν ἦχον εἰς τὸν ὀλόγυρα ἀέρα, καὶ προχωρεῖ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, καὶ οὕτως ἐμβαίνει εἰς τὸ αὐτίον.

Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ, ἐκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τυπογραφικὰ φύλλα.

Εὐρίσκεται δὲ,

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Λαζαρίδῃ.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκα Παππαῖ, καὶ Α. Πουλῇ.

ἘΝ ΤΑΙΣ ἘΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ἐπις, τῶν Ταχυδρομείων.

ἘΚΤὸΣ ΤΗΣ ἘΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα, ἐν Ἑρμουπόλει. . . . . Δραχμῶν 6.

Ἐκτὸς τῆς Ἑρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα) » 7

☞ Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελίσσης τῶν Κυκλάδων εὐρίσκεται εἰς τὰ διάφορα
ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεῖα καὶ Τιμᾶται Δρ. 6.